

פדריקו גרסיה לורקה (מספרדית: דורי מנור)

הגיטרה

מִתְחִיל הַבְּכִי
שֶׁל הַגִּיטָרָה.
מִתְנַפְצוֹת כּוֹסֵיזוֹת
הַשְּׁחָר.
מִתְחִיל הַבְּכִי
שֶׁל הַגִּיטָרָה.
אֵין טַעַם
לְהַשְׁתִּיק אוֹתָהּ.
הִיא בּוֹכָה חֲדָגוֹנִית
כְּפִי שְׁבוּכִים הַמַּיִם
כְּפִי שְׁבוּכָה הָרוּחַ
עַל מִישׁוֹרֵי הַשְּׁלֵג.
מְבַכָּה דְבָרִים
רְחוּקִים.
חֹלוֹת דְרוֹם חֲמִים
הַכְּמֵהִים לְקַמְלִיּוֹת לְבָנוֹת.
בּוֹכָה עַל חֵץ נְטוּל מִטָּרָה,
עַל עָרֵב בְּלִי בְּקָר,
עַל הַצָּפוֹר הָרֵאשׁוֹנָה שְׁמִתָּה
עַל הָעֶנְף.
הוּ, גִּיטָרָה,
לֵב מְשֻׁפָּף
בְּחֶמֶשׁ חֲרָבוֹת.

אורין רוזנר

סירנה

מִחֲדָרֵי שְׁמַעְתִּי אֶת אֲמֵי בּוֹכָה
לְפָנוֹת בְּקָר, וּבְכִיָּה הַיְפָה
הַצִּיף אֶת הַבֵּית, וּבְכִיָּה הַיְפָה
קָרָא לִי לְבוֹא, וְאֲנִי הִיטְבַּתִּי
אֶת פְּהוּק הַשְּׁמִיכוֹת עַל פְּנֵי
עַל אֲזֵנִי, שְׁלֵא אֲשַׁמַּע אֶת קוֹלָה הַמִּתּוֹק
שְׁלֵא אָבוֹא וְאָרָאָה
אֶת יְמָה נִשְׁפָּךְ עַל פְּנֵיהָ

שֶׁל אֲמִי הַגְּדוּלָה, שֶׁלֹּא אֶרְאֶה
וְאֶסוּר לִי לְשִׁמְעַ
שֶׁלֹּא תִשְׁמַט סְפִינְתִי הַקְּטָנָה
מִן הַסְּדִין הַמְּתוּחַ
שֶׁלֹּא תִתְנַגֵּשׁ בְּקִיר הַגָּבֶס הַדָּק
שֶׁהַפְּרִיד עַד הַבֶּקֶר
בִּינִי לְבִינָה.

משה לביא

התלמיד האחרון של אלן גינזברג

אֲנִי הֵייתִי הַתְּלִמִּיד הָאֲחֵרוֹן שֶׁל אֶלֶן גִּינְזְבֵּרְג.
לֹא זָכִיתִי לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ בְּשַׁעוּרִים הַחֲשָׁאִיִּים,
אֲבָל לֹא הֵייתָה לִי בַּעִיָּה, הוּא בָּא אֵלַי בְּלִילָה, בַּחֲלוּם,
וְלִמַּד אוֹתִי אֶת כָּל הַטְּרִיקִים.
הֵיָה לִי קֵל מְאֹד לְדוֹבֵב אוֹתוֹ, סֶךְ הַכֵּל,
בְּעֵצָם אֲנַחְנוּ מְפִירִים כְּבָר הַרְבֵּה מְאֹד שָׁנִים.

אֲנִי קִנִּיתִי בַּחֲנוּת סְפָרִים מְשֻׁמָּשִׁים בְּסֵן פְּרֻנְצִיֶּסְקוֹ
אֶת כָּל הַסֵּט שֶׁלּוֹ שֶׁל הַתְּלִמּוּד, עִם כָּל הַהֶעָרוֹת בְּכַתֵּב יָדוֹ,
אֲחֵרִים הָיוּ עוֹשִׂים מְזֵה מִלִּיּוֹנִים, מוֹכְרִים בְּאִיזוֹ מְכִירָה פְּמַבִּית,
אֲחֵרִים-אֲחֵרִים הָיוּ עוֹשִׂים מְזֵה מְאֲמָרִים, אוֹ מוֹצִיאִים לְאוֹר בְּמַהְדוּרָה פְּקִסִּימִילִית,
אֲבָל אֲנִי הוּא הַתְּלִמִּיד הַנְּאֻמָּן, שׁוֹמֵר הָאִשׁ הַמְּלַחֶכֶת שֶׁל רַבִּי,
אֲנִי מְמַשִּׁיךְ אֶצְלִי בַּסֵּתֶר, בְּחֲשָׁאִי, לְקַרְא אֶת כָּל הַהֶעָרוֹת,
שֶׁל הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵבִין אֶת כָּל הַמַּהְלָכִים.

אֲזָ אֲנִי הוּא הַתְּלִמִּיד הָאֲחֵרוֹן שֶׁל אֶלֶן גִּינְזְבֵּרְג,
וְלִפְעָמִים בַּסֵּתֶר, בְּלִי לֹמֵר לְאֶף אֶחָד,
אֲנִי אֶפְלוֹ מְחַפֶּה כְּבָר שְׂאֵמָא שְׁלִי תַּמּוֹת,
כְּדִי שְׂאוּכַל לְקַרְא לָהּ עַל הַקְּבֵר אֶת קְדִישׁ שֶׁל אֶלֶן גִּינְזְבֵּרְג
וְלִפְצֹחַ אֶת קֶרְבָּם שֶׁל כָּל הַבְּנֵי דוּדִים עִם הַזְּקֵנִים.

יאיר דברת

* (מתוך המחזור ג'וני וליל גיהנום)

עַל חֲזוֹ שֶׁל ג'וֹנִי
פְּרָגִים צוֹמְחִים בְּקֶצֶב
מְסַחֲרֵר

וְנָשִׁים מְקוֹנְנוֹת
עַל גַּג הָעֶפְעָפִים הָאָדָם.

הַכֹּל אֶצֶל גִּ'וֹנֵי אָדָם
הַחֹדֵר — אָדָם
מְטָה — אָדָם
גַּם שְׁלוּלִית — אָדָם
וְגִלְגַּל הָעֵינַן? אָדָם וְגִרְיוֹת
מְחַפְּשׁוֹת אַחַר
הַפְּקֵעַת
שֶׁל פָּרַג חָזְהוּ שֶׁל גִּ'וֹנֵי

רַק אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאִין פְּקֵעַת
זֶה אָדוֹנִיס
וְהַעוֹר שֶׁלֹּו לָבָן וְהוּא פּוֹרַח.

הילה להב

אין מה לומר, היא

תְּמִיד הֵיְתָה רְגוּעָה: מִיִּשְׁרֵת לָךְ אֶת הָרֹאשׁ
עַל הַכֹּר לִפְנֵי כָּל מַכָּה.
לֹא הִצְלַחְתִּי לְשֹׁכֵב וְלִשְׁתַּק
אֶל תִּשְׁאֲלֵי מָה הָיָה
מְתִישָׁהוּ תִפְסְתִּי גְבָה טוֹב. גַּם לְמִדְתִּי
לְהוֹצִיא אֶת הַדְּלָתוֹת מִצִּירִיהֶן.
צְרַחְתִּי וְצְרַחְתִּי שֶׁלֹא שְׁמַתִּי לֵב
לְתִיפוֹף, הַרְגַּשְׁתִּי כְּשֹׁכֵב הָיָה מֵאַחַר שְׁמִישָׁהוּ
הַפִּיל אוֹתִי בַּמְדְּרָגוֹת
מִחוּץ לְדֶלֶת וְסָגַר
לֹא הוֹצֵאתִי מִלָּה, כְּלוֹמֵר
צְרַחְתִּי צְרַחָה אֵיךְ כָּאֵב לִי הָרֹאשׁ וְהַשְּׁנִים

שְׁתַּפְּסֵתִי רַחֵב דּוֹקָא הַצְטַעַרְתִּי:
אֵף פְּעַם לֹא יָדַעְתִּי מָה עָלַי לַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם שֶׁיִּדְבֵּר בִּי
מִתְבָּרַר שֶׁדְּבַר בִּי לֹא מַעֲט כִּי הֵיְתִי פְקִיחִית
אֲנִי יָדַעְתִּי שֶׁצָּרִיךְ לְשֹׁכֵב עַל הַבֶּטֶן
וְלִשְׁתַּק הָרֹאשׁ בְּזוּיֵת יִשְׂרָה
וּמִפְּנֵי שֶׁלֹא שְׁמַעְתִּי אֶת שְׁמִי לֹא

יִדְעֹתִי שְׁדַבֵּר בִּי
לֹא זֶה־יְתִי אֶת הַיְלֵדָה
הַשּׁוֹאֶגֶת שְׁדַבְרוּ בָּהּ
לֹא הַצְלַחְתִּי לִסְגֹר אֶת הַפֶּה

שחר מריו מרדכי

תזה על ממלכת אחי

אֲנַחְנוּ לֹא נֹדָה בְּכֶךְ, אֲבָל אֵין בֵּינֵנוּ לְבִינָם הַבְּדֵלִים.
אֲנַחְנוּ אֲמָנָם מְגַדִּילִים אֶת הַמְּרַחֵק בְּעַקְשׁוֹת,
מְעַדִּיפִים לְחֹשֶׁב שֶׁהֵם קָשׁוּט שֶׁל הַטֵּבַע אוֹ סֵתֶם מְטָרָד,
שְׁאֲנַחְנוּ טְבַעִיִּים בְּאֶפֶן מְכַבֵּד, וְאֲנַחְנוּ לֹא
שָׁמִים לֵב שֶׁהֵמָּאֵץ לְהַבְדִּיל מֵהֶם מְעוֹרֵר חֻמְלָה
כְּמוֹ תְמוֹנֵת הָאֵיל שֶׁסִּבֵּךְ הַהִסְמָלָה
טָרַף אֶת נַפְשׁוֹ (וְנִפְּשָׁנוּ) בְּכַפּוֹ.

הֲרִי אִם נִשְׁהָה אֶת מַבְטְנוּ יוֹתֵר מִכְּפִי כְּחֵנוּ,
נִגְלָה שֶׁכָּל הַבְּדֵל בֵּינָם לְבִינֵנוּ מֵאֲבֵד מִתְקַפּוֹ

זֶה כְּמוֹ שְׁשֵׁנִי תִיכּוֹנִיסְטִים שְׁמַחִים זֶה לְקִרְאֵת זֶה,
וְכָל אֶחָד מִמֵּהֶם לְנִפֹּחַ אֶת הַחֲזָה, מוֹתֵחַ
כְּתַפְּיוֹ לְאַחֹר, מְרַחֵיק אֶת זְרוּעוֹתָיו מִשׁוּלֵי גּוֹפּוֹ
זוֹקֵף אֶת כְּאֵלוֹ-טְרוּפּוֹ לְנִגַּח בַּחֲזָה רַעִהוּ כְּדִי לְקַבֵּעַ בְּקִטְטָה
בְּגַמִּישׁוֹת שֶׁל חֲבֵרִים מִי הַחֲזֵק מִבֵּין שְׁנֵי הַזְּכָרִים. פָּרָא מַבְטָם
מִתְבַּיֵּת עַל תִּיכּוֹנִיסְטִית אֲדִישָׁה,
שֶׁקְרָבָה-כְּבִרֵה-לְהַזְנִיק מִקְמוּרֵיהָ אִשָּׁה. הֵם חֲשִׁים בְּנִיחוּחַ
הַפּוֹטְנִצְיָאֵל, וְהִיא אֵינָה יוֹדַעַת
שְׁאֻלֵי אֶחָד מֵהֶם עֹפֵר
וְהָאֲחֵר — אֵיל.

אֲפֹשֶׁר לְחֹשֶׁב — אִם זוֹ לֹא תְמוֹנָה מְסִבֵּךְ קִשְׁרֵי ג'וֹנְגֵל תִּיכּוֹנִי
בִירוּשָׁלַיִם אוֹ בִירוֹת, בְּמִיָּאֵמִי אוֹ הוֹאֲנָה — שְׁזוּהִי
מִמְלַכֵּת הַחֵי שֶׁל הַטּוֹנְדֵרָה אוֹ הַסּוֹאֲנָה, וְאֵלָה אֵילִים וְאֵילָה,
שֶׁעַד לְפָנַי שְׁעָה קְלָה אוֹ שְׁבוּעוֹת סְפוּרִים עוֹד נִקְרָאוּ
עִפְרִים.

חדוה הרכבי

השינוי האחרון

השנוי האחרון היה מות.
נראיתי קרובה יותר לספין הקרה
לרוח. למים. למתים.
משהו — מישהו — גרר אותי פתאם מאה סנטימטר ממני
כאלו הייתי חיה גזורה מקרטון
מוטלת בסל נרות
בלי להניד עפעף

נעשיתי בוטה

אינטנסיבית

וולגרית

קפריזית

דוחה.

מסביב התקבצו המון אנשים

ואנשים אמרו: "הה חדוה, היא באמת יודעת להיות כלבה"

הקטע בסוגרבים הוא: היחידים שמענינים אותי הם אלה שמשתוקקים בכל מאדם
להקשיב לרעש הגלים של העבדות
לישר את הגלים
למחוק את העבדות
לפסל את צבעי הקשת בענן.
לגעת בפקעת
לצוד אריות שיצאו מן הדעת

נזכרתי בחיית-הלילה של אבות ישראל, משתרכת ממדבר למדבר

עטורה פרחי לילה

— מעל מצחה הזר הקדוש —

אור זך אור אדם נשפך מעיניה

וגם כשהיתה מהנהנת בראשה

רוקעת ברגליה

חובטת בחול הזקן

אבל השיא היה מזמור הקסם של הימים שחלפו

לאטם לאטם לאטם.

דהרת הסוסים על המים

צהלת בחורים יפיתאר בשמש

— הטייל, הקצב, השיחה, הענג, הרעד, החסר, הצמאון, האבק, הזעה —
 — פה ושם מישהו מרים את העינים, מביט בשמים —
 והקולות האלה, כל הקולות האלה, כל הקולות האלה

והקולות של אלישע
 והקולות החדשים של אלישע

דורי מנור - מקור מול תרגום

תרגם לאנגלית: רונן סוניס

<p>A Mother To Nurit Peled-Elhanan, In memory of Smadar</p> <p>Smadari, there are hours that are hers. Like getting up at six o'clock, for instance, No taste under the tongue, nor any prayers, These hours are mere silence, forced and distant. To come into the kitchen and to bother A stove, an egg, a cup of coffee, two. To know that there's no cure, that there's no other Way but to check how green the garden grew, Because the other day the mums have died, And this is more than anyone can bare. To sow without a joy, to reap dry-eyed — — — Smadari, all these times belong to her.</p>	<p>אם לנורית פלד אלחנן, לזכר סמדר</p> <p>סמדרי, יש שעות שהן שלה. לקום בשש בבקר, למשל, בלי טעם בלשון ובלי תפלה, שעות שהן רק שקט מחשל. לגשת למטבח ולהטריח פירים וביצה וכוס קפה, לדעת שאין דרך להבריא, אך לבדק אם הפריחה עלתה יפה, כי רק אתמול נבלה הכריזנטמה, ואי אפשר לסבל שהיא נבלה. לזרע בלי שמחה, לקצר בלי דמע — — — סמדרי, יש שעות שהן שלה.</p>
---	--

אנה הרמן

ליל יולי 2016

שוב חלמתי על מכוניתך.
התערבבו החלומות של שתינו.
חלום מפציע וחלום דועך.
דהרנו אל חיינו ומותנו
ושוב חלמתי על מכוניתך.

לרגע קט לטפתי את מצחך.
הרגשתי איך חולפים חלומותיך
מכף ידי אל תוך גופי ואיך
לרגע קט שוב לא היינו שתיים.
לרגע קט לטפתי את מצחך.

את תצטרכי לכתב לי בכל לילה
עד שתקחי אותי אל המקום
שעל עציו ספרתי, ובו בלדה
רכה רקמת כעפפעי כרכם.
את תצטרכי לכתב לי בכל לילה.

תקחי אותי אל המקום שקדם
ספרתי נשכבר היית צריכה ללכת.
ספרתי לי על אותם עצי האדם.
אמרת שאילה לא עלי שלכת.
תקחי אותי אל המקום שקדם

הסברתי לי מה האדם בעציו:
הגזע הוא אדם. זו לא שלכת.
הם אדמים תמיד. לא רק בסתו.
לפני ששוב היית צריכה ללכת
הסברתי לי מה האדם בעציו.

עמק בעריסת מגע מרטיט
נתתי לך לגעת לי בפחד.
רקמת בחוט אדם מפה סודית.
אמרת לי שנסע לשם ביחד.
עמק בעריסת מגע מרטיט.

אולי אפֿשר שְׁעוֹד נִסֵּעַ בְּעֶצֶם
רק שְׁתִּינוּ. בְּמִכּוּנֵי־תֶרֶךְ נִשְׁעֵט.
אֶת־תִּכְבֵּי־אֶת־כָּל־הַגִּי־פִי־אֲסִים.
אִישׁ־לֹא־יָדַע־הֵיכָן־אֲנִי־וְאֶת־
אֶת־תִּכְבֵּי־אֶת־כָּל־הַגִּי־פִי־אֲסִים.